

DESMUNTANT EL “DRET A EXISTIR” D'ISRAEL

Rannie Amiri
The Palestine Chronicle
11-02-2009
www.rebellion.org

“No hi ha res que pugui anomenar-se palestins... simplement no existeixen”,
(ex Primera Ministra israeliana Golda Meir, The Sunday Times, 15 de juny de 1969)

A Gaza hi ha una activitat frenètica.

Les organitzacions humanitàries i organismes de socors intenten colar-se pels “colls d'ampolla” entre Israel i Gaza per entregar subministraments imprescindibles; avions de combat israelians bombardegen els túnels i maten als “militants” mentre Ehud Olmert sosté que està complint l'alto el foc; advocats internacionals de drets humans estan ocupats gravant testimonis i obtenint proves per a futurs tribunals de crims de guerra; els civils palestins tornen a les seves llars destruïdes per excavar entre les runes i plorar als seus morts; i a El Caire es duen a terme intenses negociacions esperant arribar a una treva duradora entre Israel i Hamas.

Però encara que totes les qüestions pendents sobre Gaza es resolguessin miraculosament de forma satisfactòria per a Tel Aviv, Israel encara trobaria un pretext per seguir agitant els ànims contra Hamas i el poble de Gaza.

Per què?

Perquè encara no reconeixen el “dret a existir” d'Israel.

L'acceptació d'aquesta construcció abstracta i esotèrica sempre ha constituït una exigència d'Estats Units i Israel com a requisit previ per entaular conversacions de fons amb Hamas o qualsevol altre grup inscrit a la resistència.

Però, afirmo que quasi tots els palestins han reconegut de facto “l'existència” d'Israel.

De fet, mantenen que:

- És que no hem reconegut “l'existència” d'Israel, quan sabem que van ser els israelians els qui impediren que poguessin arribar a Gaza els aliments, medicines, combustible, electricitat i aigua potable durant 18 mesos, causant una crisi humanitària? I després, quan envaïren i bombardejaren a una població indefensa, mataren a més de 1.300 persones i en feriren a milers més, de les quals la immensa majoria eren civils?
- És que no hem reconegut “l'existència” d'Israel, quan sabem que van ser els israelians qui van disparar fòsfor blanc contra el nostre poble, causant cremades tan greus que penetraren a través de la pell i els múscles fins arribar als ossos?
- És que la família Samouni del districte de Zeitoun de la ciutat de Gaza no ha reconegut

“l'existència” d'Israel, quan 110 membres de la seva extensa família van ser acorralats pels soldats israelians en un magatzem sense cap tipus d'aliments, aigua o calefacció durant 24 hores, i al dia següent bombardejaren l'edifici en el que es refugiaren, massacrant a 30 persones? O quan les ambulàncies no pogueren atendre a les persones de la ciutat durant quatre dies perquè els soldats, a tot just 100 metres, aixecaren barricades per impedir-lis el pas deliberadament? Què passa amb els quatre nens petits que es trobaren replegats i famèlics al costat dels cossos sense vida de les seves mares, o amb els ferits que es van haver de recollir amb carros tirats per burros perquè les ambulàncies no podien entrar? És que no donen testimoni, tots ells, de “l'existència” d'Israel?

- És que Khaled Abed Raboo no ha reconegut “l'existència” d'Israel quan es va posar davant del que li quedava de casa seva a Jabaliya i un grup de soldats israelians en un atac li ordenà evacuar a la seva mare, la seva dona i els seus tres fills, i quan ho van fer onejant banderes blanques, els seus tres fills van ser tirotejats? És que Abed Raboo no va reconèixer “l'existència” d'Israel quan va veure als soldats de l'exèrcit israelià, a sols 15 metres, disparant fins que mataren a les seves dues filles de dos i set anys i en feriren greument a la tercera? Ser testimoni de que a un dels teus fills, indefens, li dispararen a boca de canó davant d'ell, no és reconeixement suficient de “l'existència” d'Israel?

- És que els residents de Khuzaa no han reconegut “l'existència” d'Israel quan el seu poblat va ser objecte d'un assalt de 12 hores per les forces israelianes, en el que mataren a 14 persones? No va ser suficient la destrucció de cases amb civils a dins, l'assassinat dels qui onejaven banderes blanques, els disparats contra una ambulància que intentava evacuar als ferits i el bombardeig de cases amb fòsfor blanc per dir sí, reconeixem que Israel “existeix”?

- Què passa amb els refugiats que van buscar refugi a l'escola Al-Fakhoura de Jabaliya? Quan l'escola va ser bombardejada per l'exèrcit israelià i 43 desplaçats de Gaza van ser assassinats? És que els familiars supervivents no han reconegut adequadament que la causa del seu indescriptible dolor és “l'existència” d'Israel?

- No ha sigut confirmada “l'existència” d'Israel per la família Aaiedy, la casa dels quals va ser atacada per l'exèrcit israelià ferint a dues dones de 80 anys i a tres dels seus nets? I els que van haver d'esperar 86 hores perquè els rescatessin perquè l'exèrcit no va permetre que les ambulàncies els evacuessin a un hospital, i a tots els que intentaren sortir del pati a buscar aigua els tirotegessin?

- És que “l'existència” d'Israel no ha estat reconeguda pels habitants de Cisjordània, obligats a viatjar per carreteres diferents que els ciutadans israelians? I sortejar un laberint de llocs de control on són sotmesos a registres humiliants i endarreriments sols per poder moure's uns quants quilòmetres? És que les dones que s'han vist obligades a parir als llocs de control, i sovint a avortar-hi, no són conscients de “l'existència” d'Israel? O, què passa amb les persones a qui se'ls ha prohibit accedir a les seves terres de cultiu i mitjans de subsistència degut a la “balla de seguretat” israeliana?

- En realitat, la misèria i el sofriment de tots els palestins que han viscut o estan vivint sota la ocupació israeliana no és una prova suficient de que Israel “existeix”?

Però si reconèixer el “dret a existir” d'Israel significa acceptar que qualsevol persona jueva pugui convertir-se en ciutadana israeliana i confiscar la terra i en alguns casos habitar a la pròpia casa d'una família palestina que ha viscut allí durant generacions; si significa

renunciar al dret a dir “aquestes eren les meves terres i casa meva abans de que vostès me la prenguessin”; si significa abandonar el dret a retornar a Palestina amb títols de propietat de terres i claus en mà, exigint saber quin dret tenen les famílies recent arribades d'Anglaterra, Rússia, Marroc o Etiòpia a viure a la propietat dels qui foren expulsats a la força; si significa negar la pròpia existència de Palestina i els palestins -com intentà fer Golda Meir- esborrant la seva història, la seva cultura i la seva memòria col·lectiva... Aleshores no. Israel no té “dret a existir”.